

Slovo Kristovo 7

Podle duchovní inspirace přijaté od Krista napsala
© Božena Cibulková, 1955.

Málo mě znáte. Nejste dosud poučeni o tom, kdo jsem, čím naplňuji život, co je mi k lítosti či k radosti, v jakém rozsahu, jak, kdy a kde působím. Kdybyste věděli, co je mou lítostí, z čeho vyrůstá osten bolesti, nedivili byste se, že trpí ti, kdo jsou v duchu se mnou spojeni. V jejich srdcích je mnohý žal i když k tomu nebývá zevní příčiny, tkvící v jejich osudech, kdy jsou zdánlivě prostou, klidnou cestou. Mnohé utrpení vás tíží. Nevychází však jen z toho, co považujete ve svém životě za bolestné a těžké. Vychází z mého srdce, které je velmi stísněné již předlouhý čas.

Od první chvíle stvoření jsem se rmoutil, protože jsem věděl, koho Otec učinil a proč, jaké vytýčil cíle, jaké smělé plány narýsoval jeho činnosti. Mnozí se domnívají, že se rmoutím pro lidskou hříšnost, zlo světa. Já se však rmoutím i pro věci, které přesahují tyto složitosti života a jsou ve mně skryty a dosud nezjeveny, protože by lidé zatím ještě nepochopili, proč Vykupitel je sám v sobě mysteriem Bolesti i Oběti.

Proč je toto mysterium ve mně i tehdy, když mě naplňuje Lásky, blaženost Míru, když mě obklopuje velebnost Ticha a svatost Pokoje je mým Vědomím?

Bolest je tajemný projev života. Je přímo nezbytná pro čas, kdy zlo působí jako rozkolník a tvrdý rušitel života. Bolest je vyvažuje na vahách Boží spravedlnosti. Je ve mně i proto, že jsem vyrovnatelem lidských vin, že jediný je smím vymazat z knihy života a její listy učinit čisté a oslnivě bílé. Stal jsem se obětním Beránkem, abych do sebe mohl přijmout bolest jako zachránkyni pobloudilých; ji v sobě skrýt, položit do hlubiny vědomí a v ní a s ní žít dlouhý, předlouhý čas, pokud ona bude zvláštním procesem vyrovnávat nesouladný život, všechny úchytky jednoty cíle a harmonie vztahů lásky.

Porušení řádů Dobra a Lásky, jež tvořily pevný základ bytí a záruku nesmrtelnosti, vyvolalo velké, těžko zvládnutelné chaosy. Vyhloubilo řečiště utrpení Božího díla. Stalo se i jejich vodami. Silně otřásl dílem stvoření, takže ono jen s nesmírnou námahou a tvrdým vypětím vůle, s vydáním plnosti sil a mocí Otce je udržováno v plynulém pohybu a zdárném vývoji.

Jako v lidském zemském těle při porušení rovnováhy plynoucí z řádu, jímž žije ve své formě a je udržováno v činnosti, začnou se hlásit obtíže i různé bolestné stavy, tak je i v celkovém díle Božím, rozloženém do vesmíru života bytostí, věcí i složitých jevů. Jakmile v něm nastane porucha, je ohrožena i rozrušena rovnováha postavení věcí. Pak ten, jenž dílo vytváří, prožívá vědomí utrpení.

Příměr lidského těla k Božím dílu je dobře vystihující obraz věcí. Dílo Boží je jako jedno velké tajemné Tělo, v němž žije nesmírné množství malých těl jako v lidském těle miliardy buněk. Všechny věci viditelné i neviditelné jsou v něm živé, jeho dechem mají životní rytmus, účelný pohyb, celou strukturu činnosti i její poslání přísně a přesně rozdělené.

Pokud toto vše žilo zákonem a řádem jednotným, trvala velebná, Božsky krásná harmonie, byl klid a mír v blahu. Dokud všichni byli jedno, žili v dobru a lásce, nebylo bolesti takové, jaká je nyní známa. Avšak od okamžiku porušení jednoty řádu, jímž působilo dobro a rozvíjelo se myšlenkami, city, tvůrčím slovem Slova – započal stav, jenž je možné nazvat tísní, neklidem a v jeho vrcholných bodech utrpením.

Nevíte, kdy se to stalo, protože tehdy jste ještě nebyli životem odděleným od Otce. Nebyli jste lidmi v obraze, jaký je znám – lidmi rozdělenými na jednotlivce i velké skupiny národů samostatně činných. Vy jste se počali uvědomovat jako bytosti jednající a rozumové teprve tehdy, kdy vznikaly zmatky, rozpory a rozdělení na dobro a zlo, kdy Dílo bylo v otřesu. Duchové odtrženi od Otce se vymaňovali z Jeho Vůle a počínali budovat samostatné úseky činnosti nesoucí zmatky negace. Nebyla v ní hlubina moudrosti, protože nevycházela z absolutní jednoty s Otcem. Protože neměla Jeho pevné a stálé

pohotovému vedení, nebyla neustále doplňována a zušlechťována dokonalou univerzální Láskou. Tak počal neklid, tíseň, úzkost, starost a žal i přímá bolest jako průvodci všech cest porušeného života.

Já jsem v Otci, a proto s Ním putuji širokými cestami života, ať On kdekoli a jakkoli se rozbíhá do šíře, hlubiny i intenzity prožitků. V Otci cítím, myslím, mluvím, jsem Jeho ústy. On je mým srdcem, mou nejvyšší i nejhlubší podstatou – vědomím jediným. Co srdce cítí, o tom ústa mluví. Co se v mysli odehrává, projevuje Slovo. Slovo u Otce je čin.

2

Nesmírná Láska Otcova nenechala zahynout ani bytosti zpronevěřilé, padlé, rušitelce pokojného, souladného bytí. Nevzala jim možnost života, byť sebevíc se protivily a rušily soulad, pokoj, krásu a radost života. Všem dala možnost vývoje, umožňující poznání chyb a tím zabezpečení návratu do původního Božského života Jednoty v míru všech.

Láska je však příčinou bolestí Otce, protože se uvolila snášet trýzně nesouladu, útlak a ponížení od zlé vůle, od rušitele, znesvěcovatele a nositele smrti. Láska je smutná, a proto lítostivá. Těžce nese nešlechtnost a pobloudění, rušení pokoje a míru, vedoucí do nesnází a neklidů. Z nich je jen malý krůček k utrpení. Vidí-li Láska utrpení milovaných, vyvstává v ní lítost i bolest, z ní se rodí touha pomáhat a oblažovat, znovu a znovu se chápat možností, nového úsilí a činnosti, vracející bytosti do náruče Boží.

Láska trpí sama sebou a v sobě, protože neumí jinak než milovat, toužit, aby všichni v ní žili pokojným, krásným životem; toto vše chce i uskutečňovat za všech nepříznivostí. Láska bude trpět, pokud ji všichni do sebe nepřijmou pevně a cele, pokud ji nenazvou svým jediným životem. Trpí-li dítě, radují se jeho rodiče? Jsou-li dobří a šlechtní, pásky mezi nimi a dětmi jsou silné a pevné. Po nich přechází od jedněch k druhým radost, ale také žal, pomoc i vzájemné žehnání.

Může být jinak mezi mnou a Otcem? Což On by se radoval, když já, vykonavatel Jeho záchranných činů, putuji cestami bolesti pro svou účast s člověkem? Co jeden, to druhý. Rozdíl je jen v tom, že já se zjevuji, ale Otec se nezjevuje. A chce-li se On zjevit, vždy bere podobu mou, protože já jsem Jeho podoba. On pak je má mysl, má Moudrost, Cítí i Vůle nejvyšší – všechno, co mne činí tvůrčím Slovem.

Tělo vám brání, abyste viděli věci tajné, zvláštní, jaké se na Zemi nenacházejí. Ale i vy jste tajní ve své skladbě – jste zvláštní, podivuhodní, protože jste podle Otce i Syna. Trpěl jsem již, když vás Otec stvořil, protože jsem věděl, koho tvoří a proč – že vás připodobňuje a přizpůsobuje sobě i mně, že i vy budete to, co jsme my dva ve všem. Věděl jsem, že budete nejdříve prožívat radost, potom žít ve velmi dlouhých těžkostech, protože váš život bude stále spojen s naším, který je dočasně rozdělen, a tak dopuštěno utrpení.

3

Kdyby nebyla Láska, jaký by byl život? Chladný a neutěšený. Byla by jen práce, namáhání a lhostejné prožívání života. Láska dodává všemu krásu, nadšení, touhu, radost, blaženost, vytváří ráj. Její úkol v životě je dodávat mu oživení, různě projevené stavy blaha, vědomí jednoty v míru duší, bohatý živý jemnocit. Ten způsobuje silné vnímání i nejslabších životních proudů, konfliktů osudů, každou jejich změnu.

Přinášejí-li životní děje tísnivé pocity, city se rozechvějí a začíná silný vnitřní neklid. Trvá-li delší dobu, v duši se projeví bolestné, mučivé stavy, jejichž síla se rovná rozvinuté citovosti a bystrosti, kdy vědomí zaznamenává i nepatrné vjemy dojmů radosti i bolesti.

Ten, kdo se již vyvinul a dosáhl citlivého, zbystrěného vědomí, začne také silně pociťovat. Tím však začne v sobě trpět. Dojmy z dějů života porušeného zlem a vlastní silné

prožitky vyvolávají tísnivé úzkosti, starosti, zmatek i zhroucení víry a naděje. První zá-
chvěvy vnitřního utrpení jsou však svědectvím, že dovede rozeznávat stavy míru od
neklidu, že si všímá i osudů svých bližních, jejich potřeb i bolestí.

Tak první záblesky niterného přerodu do láskyplnosti se rodí v duševních tísních a
bolestech nade vším, co život dává ve svém porušení, když v něm zní drsný, zraňující
tón zla. Tak se Láska stává matkou bolesti, bolest pak matkou lásky v srdci člověka i v
srdci mém.

4

Lidská duše se ocitla mezi dvěma světy: Světlem a tmou, dobrem a zlem. Oba
světy se v ní střetávají a ona od obou přijímá a jim ze sebe dává. Přejde-li do Země, kde
není souladné žití, protože láska má v ní velmi slabý vliv, ocitne se ve velkém
nebezpečí, že si ji zlo podmaní, naruší její cit. Nemá-li duše v sobě dost pevně vyvinutý
mysl pro rozeznání dobra, pro odlišení věcí, bez úvahy se poddává všemu, co přichází
od světa, lidí a jejich myšlení. Nechává se vést neblahým proudem, až v něm někdy
zcela utone. Smísí se se životem stejně narušených duší. Její vlastní niterné já je
pohlčeno tělesností, nemá sil ani touhy povznést se nad nízkost i prostřednost, zachovat
si pevnou vůli k dobré činnosti v myšlence i slovu, kráčet duchovní cestou i na Zemi.

Jsou-li lidé a svět nedokonalí, slabá duše se s nimi ztotožní. Je jako ostatní, a
neuvědomuje si přitom, že propadá vlivu světa, že život jí mívá jako sen, bez vývoje k
dobru. Děje osudu, z nichž má brát poučení a výchovu k dobru, jdou mimo ni, aniž z
nich získává, jimi se zušlechťuje.

Takovéto duše neprožívají vnitřní utrpení. Nemohou je ani prožívat, protože jim
chybí vnitřní vnímavost, cit, nebo jeho plnější rozvinutí, zušlechtění, zjemnění. Nemají
dosud v sobě lásku. Bez lásky není jednoty se mnou. Proto taková duše nepřijímá ode
mne proud působností Božských citů a vlivů probouzejících i rozvíjejících lásku. Kdo
nemá lásku, jde bez lítosti kolem nesnází, potřeb i bolestí druhých. Jde-li chladně kolem
nich, netrpí.

5

Lidé nežijí stejně. Jeden žije jako mučedník a druhý bez nesnází a bolestí. Oba
mají často stejné podmínky života a setkávají se se stejnými problémy v rodině, národě,
zemi. Jeden je však lhostejný, druhý pln touhy napravit sebe i jiné, dát lidem život lepší
a dokonalejší. Tato touha jej vede k činům, z nichž vychází mnoho těžkostí i přímého
utrpení.

Každý však v tísních není jen proto, že je již vnitřně citlivý a láskou zjemněn.
Zjemnělost je jen předpokladem utrpení. Hrubý, nízký člověk nemůže trpět. Nemá v
sobě pro tento stav vyvinutý cit. Má-li nesnáze člověk hrubý, pak to bývá proto, že již
přetekla nádoba trpělivosti a shovívavosti s těžko napravitelným hříšníkem. On je vydán
zákonu spravedlnosti, který jej za následky jeho činů uvrhne do očistných procesů.

Příčiny utrpení jsou různé, ale vždy směřují k jednomu cíli, jímž je výchova člověka
ke zjemnělosti, citovosti, k lásce. Jen jemný cit může chápat, mít soucit, litovat a být
schopný vést člověka ke šlechtnosti, k dobru a činům pomoci jiným pobloudilým
bytostem.

Lítost je počátkem velkého hnutí duše, jímž se začíná ohlašovat láska. Dokud člověk
chodí lhostejně kolem lidí, nevšímá si jejich života, neuvažuje příliš ani nad svým;
nehledá jeho smysl, příčinu ani vyšší cíle. Má v sobě tvrdost a mělký cit, který se ještě
neumí rmoutit a litovat, nemá úzkosti ani žalosti. To však není stav žádoucí.

6

Člověk je syn můj. Musí v sobě mít to, co mám já: především lásku. Z čeho plyne láska? Z přemíry citu. Kde cit není, je duše ještě v duchovním spánku. Duše se probouzí citem, jím se i oživuje. Cit v ní určuje myšlenky, slova i činy. Mluvením a jednáním člověk ukazuje navenek svou duši a tím její malý nebo silný cit. Je-li ušlechtilý, bohatý, pak je vždy dostatek trpělivosti, dobrotivosti, láskyplnosti, mírnosti, soucitnosti i lítostivosti nade vším, co není dobré, co je nedokonalé a působí na všech stranách tísně – zvláště u těch, kdo už jsou dokonalí nebo k dokonalosti spějí a těžce nesou tvrdost druhých.

Soucit a lítost jsou nutné předpoklady pro činy obětí a pomoc bližním, trpícím a hřešícím. Žádný člověk bez soucitu a lítosti nad cizím utrpením nedokáže velký čin obětí a pomoci bližním. Tvrdost a lhostejnost srdce nikdy nevyvolají dobrý skutek. Dobro však nemůže vydávat ten, kdo v sobě nemá lásku. Dobro a Láska jsou sestry chodící všude ruku v ruce, jedna bez druhé nemůže pracovat pro blaho života.

Z lásky vychází dobrotivost, z dobrotivosti láska. Z obou potom plynou nejvyšší hodnotné skutky života. Vstoupí-li do duše láska, ohlašuje svůj příchod zvýšenou citlivostí a vnímavostí, schopností pomáhat a prožívat utrpení. Kdo nemiluje, netrpí. Zloba přeje jinému těžkosti a utrpení, dokonce se nad nimi raduje. Kdyby nebylo soucitu s trpícími, kdy by ono skončilo? Bylo by stále, třeba donekonečna, protože by nebylo nikoho, kdo by chtěl utrpení přeměnit v mír a blaho, pro tento svatý úkol žít, pracovat a obětovat se.

Dopustí-li Otec utrpení, pak jen v té naději, že bude dost těch, kdo je budou odstraňovat. Nežli však začnou, musí mít ve svém srdci předpoklad pro službu lásky. Tento předpoklad pro odstranění utrpení je projev lásky k těm, kdo nejsou láskou živi, nežijí rájem, ale očištcí i peklem na Zemi.

7

Otec zajisté věděl, jaké má syny a co od nich může očekávat. Zná je dokonale. Ví, že mnozí padli, že mnozí se pokazili, zatvrdili a zhrubli, vystoupili z řádu služeb pro dobro a mír. Zůstali však také věrní, kteří si oškliví zlo i jakékoli protiventství ustanovením, v nichž Dobro a Láska mají vůdčí úlohu.

Mnozí synové si uchovali jemné city a čistou mysl lásky. Na tyto čisté a věrné Otec spoléhá. Pro ně nechal působit porušení odvěkých zákonů života bez trestů úplné smrti. Věděl, že co jeden poruší, druhý uvede do souladu, čím jedni zhřeší, jiní vynahradí stonásobnou láskou. Tak se rovnováha Božího díla ohrožená zlem neustále vyrovnává. Je to však těžký proces. Je třeba vydat mnoho námahy, síly a vyvinout velký důvtip, statečnost a obětavost. Je to složitá a těžká práce, jakou dovedou konat jen matky pro své děti, milující pro milované. Obětavost rodí se ze soucitu. Ten je probuzený pohledem na utrpení, v němž žijí mnozí tvorové od času, kdy zlo vneslo do života rozkladný, smrtící vliv.

Řekl jsem: Ne všichni synové zhrubli a zatvrdili se; ne všechny lidské duše propadly zkáze na stejně nízký stupeň. Ty, které hluboko nepoklesly, mají uchovanou sílu rozvinout božské vlastnosti, vlohy a schopnosti dané jim Otcem, který je duším vdechl nejen pro jejich krásu, ale i proto, aby je vedly k činné lásce, k obětem za život v dokonalém míru.

Obětí se projevuje jen vrcholná láska. Kdo jí však dosahuje? Ne každý, kdo je tísněn, rmoutí se, pláče a běduje, kdo má duši stísněnou a choré tělo pro různé nehody a protiventství života, je schopen obětí i její uskutečnění formou, jaká je právě potřebná pro pozemské dění.

Utrpení nevychází jen ze soucitné lásky všechno milující, trpící proto, že mnozí nemají krásný, pokojný život, ale jsou v místech neradostných, nezkrášlených, temných a chladných, jaké vytváří zlo. Utrpení je i důsledkem přestupování zákonů a řádů Božích. Těžké je proto rozlišovat mezi utrpením zaslouženým a tím, které vyplývá z přibližování duše k vrcholným stavům, kdy v ní začíná působit láska jako nástroj mého soucitu se všemi, mé touhy po účinné pomoci. Tehdy já v ní probouzím tísně a smutky proto, že její city jsou strunami jemného nástroje, jež dotek mé ruky rozeznívá do teskných i radostných písní podle životních dějů, které je nutno protisknout hluboce do vědomí mého i lidského jako zřetelné cesty velké zachraňující Lásky.

Nástroji smutných písní jsou duše, mající za úkol zobrazovat mé srdce naplněné bolestí nad porušenou krásou života a utrpením tisíců duší oddávajících se vědomě věcem, které Otec člověku zapověděl. Duše, které mne mají zobrazit jako trpícího a lítostivého, přicházejí na svět a od malička jim chybí úsměv na rtech, od mládí jim teskní srdce, aniž vědí, proč tomu tak je – zda proto, že touží po nedosažitelném, nedostižném, či stále hledají lásku jiných, nebo zda chtějí žít ve stálé radosti v místech plných krás, nebo i proto, že touží činit věci velké a jsou osudem postaveny k malým. Radosti světa je nepotěší, a když, tak jen na krátkou chvíli.

Bludná ovce hledá úkryt a bezpečí, stádo i pastýře. Nenalezne-li je, pak hyne. I tyto duše se zrodily do Země proto, aby se staly nástrojem mé soucitné Lásky, její touhy pomoci lidstvu, ulehčit, zklidnit jeho život. Nenajdou-li včas někoho, kdo by se jich ujal, je chránil a jim pomáhal, dal jim o mně poučení, prožívají nesnesitelné stavy utrpení. Někdy i předčasně opouštějí svět, protože si odchod z něho samy vyprosí ve velké touze po vysvobození z něho.

Mnozí na Zemi říkají: Co s člověkem, který nemá dost statečnosti ani pevných sil k životu, který jen neplodně teskní a běduje nad sebou i nad jinými, nevykoná žádný velký čin a je lidem neužitečný? Lépe by bylo pro něho, kdyby odešel. – To jsou mylné soudy. Nikdo z lidí nezná mé plány s oním životem. Je-li můj záměr skryt, je utajena příčina osudu lidí na Zemi i jejich chování, myšlení a řeč.

I život prostý, jednoduchý, malý, zdánlivě slabý, jehož si nikdo nepovšimne, nebo i vystaví smíchu lidí proto, že se zdá pošetilý – život bláznů i nebohých žebráků, nevléčitelně chorých, život hloupých, jimž rozum neslouží, život dětí brzy ze Země odcházejících, život sotva narozených nemluvnátek, která hned umírají – všechny životy lidské, jimiž pohrdá svět – jsou životy s mým spojené a projevují mou Lásku i různé formy velkých obětí.

Život pokojný, radostný – jaká je v tom oběť? Po takovém každý dychtivě sahá, nezdráhá se v něm žít, pracovat. Žít však život v opovržení, v chudobě, nemoci, tísnivých stavech nitra, je jen pro ty, kdo mají v sobě mne samého. Sami od sebe by takto žít nedovedli, nechtěli a ani neměli síly snést tolik tísní, projevit velikost odříkání, hloubku pokory, statečnost mučednictví. Touha po štěstí a radosti je v každé boží bytosti. Ochota vzdát se radosti a štěstí je projevem těch, v nichž já silně působím, jejichž srdce jsem naplnil a sám vychovávám, vedu přímou rukou. Život, do něhož se vkládám, byl až dosud utrpením. I já jsem nesnesitelně tísněn úlohou konatele obětí.

Pokud já budu tísněn, budou trpět mnozí čistí a dobří lidé na Zemi. Mnozí trpí ne pro viny, ale i proto, že jsou mým nástroji, v nichž trpím svou úlohou Beránka, pro hříchy světa. V nich obětuji svou radost ze života, aby se svět napravil. Mohou však být tísněni také proto, že ze mne k nim vanou stesky a bolest nad světem, který tone ve zmatku a

hlubokých vinách, aniž by volali: Dej, Pane, možnost čistého života, ať se můžeme pozvednout ke Světlu a žít u Tebe v radosti a pokoji...

10

Ach, tolik toužím po tom, aby mě lidé volali na pomoc, tolik na toto volání čekám. Mám připraveno mnohé dobrodiní, ale stále nemohu sejmout břemeno utrpení, neboť dokud sami trpící mne o to nebudou silně a naléhavě žádat s vírou naděje v srdci – já sám od sebe jim to nemohu dát. Ne proto, že by mi Otec nedal moc nad lidmi a záchranu pro ně, ale proto, že je stanoveno, že člověk sám si musí uvědomit své postavení, sám se musí nad ním rmoutit v temnotě, neklidu a tísních duše i těla, protože sám nemá o mně vědění, neví, co je mu k užítku a co ke škodě.

Teprve tehdy, když si člověk uvědomí, že beze mne nemůže od Otce obdržet, čeho je mu třeba ke spasení, že všechno, co Otec dává, prochází mou rukou – teprve tehdy pomáhám a dávám v plnosti. Pak onen člověk prosí: Pane, pomoz mi ve všem, dej mi, co potřebuji – já Tě o to prosím, já o to velice stojím a dychtivě na to čekám. – Pak teprve dávám, pomáhám, vycházejí-li tyto prosby z čistého srdce, které upřímně hledá věci, jež z něho činí duši pokojnou, blaženou, ne pro krátký život na Zemi, ale pro celou věčnost.

Já mohu dát mnoho člověku, protože je ustanovení, které praví: Člověk v Kristu zrozený jen Kristem může být spasen, zachráněn, znovuposvěcen a vyučen všemu, co potřebuje znát, aby byl moudrý a platný přispívat svými činy k celkovému blahu života všech.

Kolik lidí má srdce čisté, upřímně toužící po čistých radostech života naplněného věcmi svatými, které já dávám životu, jenž je se mnou spojen? Ano, mnozí volají ve svých trápeních ke mně, ale volají ne proto, že by mne milovali, že by ve mně viděli Boha, který i je miluje a dobře jim činí. Oni volají proto, že nemohou snést tíhu na ně uvalenou, chtějí se jí zbavit co nejdříve, aby se mohli opět veselit radostmi světa a žít pohodlně ve své nízkosti. Nechtějí být rušeni, a jsou-li, ohlížejí se na všechny strany, kdo by jim pomohl z nesnází.

Kdo je ten, kdo může pomoci v nesnázích a trápeních? Může pomoci někdo z lidí, udeří-li hodina smrti těla? Zajisté nikoli. Avšak člověk nechce ze Země odejít, naopak, chce život těla prodloužit co nejvíce. Kde tedy hledat pomocníka, který by dal sílu a zdraví tělu, když ho na Zemi není? Tak se rozpomínají na mne ve svých úzkostech i ti, kteří se o mne celý život nestarali, protože jejich zájmem bylo tělo, jídlo a oděvy, pohodlný život na Zemi. Rozpomínají se na mne jen tehdy, když pomoc lidí selhává a tělu hrozí zkáza, když život tísní mnohým trápením, které člověk nemůže sám přemoci a odstranit.

Co však je platné takové volání? Jak mám pomáhat tělu, když člověk mne nezavolá na pomoc své duši, která je vydána pokušení světa, kazí se a znečišťuje, pokrývá tmavými stíny, takže je nepodobna obrazu původní duchovní krásy. Kdo mne nevolá na pomoc své duši, nemá právo žádat ode mne pomoc pro své tělo. Duše je neviditelná pro oči těla, proto se lidé nad ní nermoutí, na ni nemyslí, ačkoli právě jí hrozí zapadnutí do temnoty, které říkám propast pekelná. Proto jen tomu, kdo mi svěří duši a pro ni vyprošuje pomoc, pomáhám i na těle, odstraňuji překážky a tiším jeho trýzně, aby žilo na Zemi co nejdéle pro své očistění, pokání i mnohé dobré skutky, služby, které neustále žádám na každém, kdo se mnou spojuje svůj život.

Zajisté je těžko na Zemi žít duši, která do Země nepřišla z trestu, ale aby konala službu lásky a oběti. Těžko je na Zemi hříšníku, ale ještě tíže tomu, kdo se již z vin očistil a přišel do Země jako můj nástroj, aby žil a pracoval na místě, které mu vykáží. Nejtíže je

však na Zemi tomu, kdo je tam proto, abych v něm trpěl já po určitý čas oběti za rychlý návrat zbloudilých synů do jejich nádherného domova nebeského.

11

Ptáte se mne, zda pomáhám hříšníkovi, který mne prosí ve svém soužení? Každé prosby si povšímnu, každou prohlédnu, kolik je v ní upřímnosti ke mně, zda mě volá proto, že ke mně má důvěru a uznává mne jako Toho, který má v ruce moc nad člověkem a jeho osudem – může jej změnit, dát ulehčení i pokojnější průběh. Podle prosby, její vnitřní ryzosti a čistoty rozvážím a buď pomohu, nebo zaváhám a odložím splnění prosby na dobu pozdější, až se prosebník ještě více životem ohlédne, utrpením se očistí, odvrátí od zla a navždy je opustí. Pak se raduji a jsem přímo šťastný; velmi rád otevřu svou pokladnici, v níž jsou věci pro duši i pro tělo, potřebují-li pomoc ve chvílích namáhání a trápení vlastního i celého světa.

Ne vždy se však hříšník trápením obrátí k dobrému. Prosí-li jen v krajní nouzi, bez vnitřních citů ke mně, nemůže se nadít takové ochoty z mé strany, s jakou vycházím vstříc prosebníkům věřícím a obracejícím se ke mně, kdy tělo nebolí a duše není naplněna zármutky.

Jak milý je člověk ke mně, tak milý jsem k němu já. Ač mé srdce Láskou přetéká, přece musí šetřit s dary, které má pro potřebné. Nemůže je rozdávat na místa, kde jsou ještě duchovní kazy, nečistota a temno.

Zvláště věci potřebné pro zemský život udílím velmi šetrně. Nemoci těla a jejich bolesti jsou duši nejprospěšnější. Jimi se ona nejrychleji a nejdůkladněji očistí z minulých i současných vin. Kdyby nebylo nemoci těla, mnoho duší by se opožďovalo na svých cestách ke mně. Tělesné utrpení zadrží duši i tehdy, je-li na samém okraji zkázy. V nemoci těla i největší vzpurník zkrotne. Je jako jehňátko, lítostivý a smutný. V jeho smutku je znamení, že se v něm srdce silně pohnulo; srdce hříšné a zatvrzelé jako kámen, jímž není možné jinak pohnout. Bolest a lítost jsou znamením, že nastalo kýžené proměňování tmy ve světlo, zla v dobro.

12

Hříšník při svém očišťování a napravování trpí. Trpí však i ten, kdo mu v napravování pomáhá. Chce-li někdo pomáhat raněnému, nemůže tak učinit bez vlastního namáhání, podání pomocné ruky. Jistě zdálky na něho nezavolá a neřekne: Bratře, vstaň a chod'. Co by to bylo platné, když raněný nemá vlastní sílu, aby povstal sám?

Kdo je slabý v dobru a stále se proviňuje, je podobný zraněnému ubožákovi, který se zastavil uprostřed cesty a nemůže dál. Má zřejmě ještě málo vnitřní síly. Nemůže pokračovat v cestě za Láskou, ke mně. Ve své nemohoucnosti trpí a běduje, a přitom neví, v čem bezmocnost a utrpení spočívá. Neví, že spočívá v jeho vnitřní slabosti, jež vhání duši do nešlechtností, které Otec přísně soudí Božími zákony a žádá pro ně velké pokání.

Pokání je to, co duši tísni a bolí, co ji vodí obtížemi a trápením duše i těla, protože je kárným nápravným procesem. Je vodou smývající temné nánosy zla. Bez pokání není možné dojít spásy, protože spása je navrácení lidské duše do svatosti a ráje.

13

Kdyby lidé věděli, co je jim k dobrému, volali by: Pane, umožni nám pokání, umožni nám očistění duše, abychom se už jednou provždy zbavili trápení a nemuseli chodit cestami hříšníků, na nichž je tolik tělesných bolestí a smrti těla.

Protože pokání však znamená tísně a bolesti a ony jsou obtížné a těžko se v nich žije – kdo si je má přát? Nevzpírá se jim jen ten, kdo ví, proč jsou a co dávají životu, člověku, jak jsou prospěšné a odstraňují zlo, duši zjemňují a dodávají jí světlo a božskou krásu. Kdo je však poučený o těchto věcech a dobře jim rozumí? Neznají je dobře ani duchovní učitelé, jak je potom mají znát jejich žáci?

A přece je důležité znát, že je přikázáno očišťovat se z vin a chyb, utrpením je vymazat z cesty života. Jen očištěné, zla zbavené duše volám k sobě a dávám jim místa a příbytky u sebe. Dokud nenabudou vnitřní očisty, marně se na Království Boží těší jako na místo blaženého odpočinku po pozemském životě. Nemohu rušit ovzduší pokoje a míru, dobra a lásky těmi, kdo jsou jeho rušiteli, kdo myslí, mluví a jednají proti nebeským zákonům tím, že v sobě nosí hrubou nedokonalost plodící zlo.

Proto nejpřednějším úkolem člověka je starat se o to, aby byl co nejdříve zbavený stínů na sobě, aby nemusel dlouho trpět jen proto, že přestupuje Boží řády, aby utrpení duše nebylo jen trestem, ale především vědomím pokáním a prostředníkem, který z něho opět činí Božskou bytost – můj projev a nástroj Lásky činné, jímž spravuji a řídím vesmír v nejkrásnějších slova smyslu.

14

Bolest našla místo v mém srdci. Dovolil jsem to proto, aby jí bylo přemáháno zlo a vymazáno ze života. Zlo se zastavuje utrpením, na němž beru účast s člověkem. Zlo nenese Světlo, jímž září má Láska v oběti.

Mají-li se ukončit bedné stavy pobloudilých synů, není možné odmítat prostředek tak účinný, jako je utrpení. Naopak je třeba přijmout je pokorně a vděčně, jako všechno, co dává Otec k životu, aby mu vrátil jeho krásnou tvář. Dokud ono je základnou obnovy všeho, co ztratilo krásu, blaho a mír, musíme společně nést jeho břemeno. Proto jsem otevřel srdce dokořán a řekl:

Pojď, pracovníku na obnovení díla Kristova, a vstup k mé pravici! Půjdem ruku v ruce vytvořit nový ráj a jeho nové obyvatele – člověka, jenž je znovu posvěcen a Otcem požehnan...

Tak přišel pomocník, jehož tvář byla jako samo světlo lásky. Zaujal místo nejdůležitější – místo v mém srdci, kde jsou city jako kořeny živého života. Přišel a já dobře věděl, co dá, neboť pomocník od Otce vyšlý a ke mně poslaný měl jméno: utrpení života. Pracujeme spolu již dlouhý, předlouhý čas; delší, než je život člověka.

Proto ty, člověče, který trpíš, vzpomeň, že já jsem trpěl dříve, nežli jsi dostal život od Otce. Trpěl jsem proto, abys ty, poskvrněný, znesvěcený zlem, mohl se mou Láskou omýt a být opět krásný, a pak čistý dopomohl k umývání v mé obětní Lásce i jiným bytostem.

15

Jsou mnozí, kteří pochopili, že není možné se radovat, když za hranicemi jejich domů jsou ubožáci a znečištění, kteří již velmi dlouho hledají teplo domova, lásku bratrů i rodičů. Mnozí již poznali, že je nemožné budovat a krášlit vlastní domy, a slabé, nemocné a jinak ubohé nechat na pospas nepohodám bez střechy nad hlavou. Uznali, že též není možné chodit v krásném rouchu a jiné nechat chodit v žebráckém šatu, aniž by dobro a láska nedošly porušení navždy a nestaly se nesplnitelným snem.

Což je možné říci, že má lásku v srdci a je dobrotivý ten, kdo vidí bídu chudých, sám oplývá všemožným dostatkem a nesnaží se onen nedůstojný úděl jiným ulehčit i zcela odstranit? Kdo žije ve stálé radosti, zajisté si neumí žalost představit. Kdo je sytý, neví, jak hlad kruší nejen tělo, ale i celou mysl a všemu dává pocit hořkosti. Dokud nepozná z vlastní zkušenosti, že není jen ráj, ale také peklo, nemyslí na ně.

A přece je nutno myslet na všechno, na dobré i zlé. Kdo vyhledává jen radosti a od obtížné cesty se stále jen odvrací, nepozná mne zblízka. Domnívá se snad, že já spočívám v nečinnosti jako dítě spící na měkkých poduškách? Jek se mýlí! Málo jsem své utrpení světu ukázal? Spojil jsem svůj život s bolestí. Přijal jsem ji do srdce jako družku svých cest, abych jí zmnožil, zdvojnásobil všechno, čím je třeba zachraňovat svět, život, uzavřít před ním všechny propasti zkázy.

Je-li můj život z velkých svatých příčin spojen s utrpením, pak ten, kdo se ke mně přiblíží, se mnou se spojí, spojuje se s Láskou v její službě obětní. Okouší mé lože z velkých trnů, pije číše hořkosti, jí tvrdý chléb, po němž ústa bolaví. Putuje se mnou na pomoc všem, kteří odumřeli lásce a upadli tak do nebezpečných dřímot, z nichž může vzejít spánek smrtelný.

16

Přijal jsem hořký kalich od Otce bez smlouvání a odmlouvání. Což jej mohou odmítnout ti, kteří jdou se mnou ruku v ruce ke spolupráci pro naplnění oběti? Jejich odmítnutí by jim neslo smazání znaků synů Světla, vysunutí se ze spolupráce s Mesiášem, neúčast na obtížném díle Spasitele, jenž obnovuje Božský život – stalo by se novou zkáзой synů, kteří odloučením ode mne neměli by celou věčnost toho, kdo by je znovu zachraňoval.

Je to proto velká zkouška oddanosti nejen ve víře a naději, ale také ve schopnosti následovat mne činem oběti. Mnozí se zalekli nesnází a odešli ode mne; ne proto, že by si zamilovali temnotu a byli velmi porušení, ale proto, že nechtěli trpět pro jiné v obtížných podmínkách, jaké vytvořilo zlo. Zůstali stranou a nezúčastnili se této záchrany. I když jí nestojí v cestě a nebrání jejímu rozvíjení, přece jejich odstup od ohně utrpení, jímž zachránce prochází, prodloužil strasti lidí o tisíce let.

S lítostí jsem je vyvázal z povinné i dobrovolné služby. Nenaléhal jsem však na ně. Služba lásky je vždy dobrovolná, i když ona vyžaduje plány a přesná určení času i míst, kde se musí soustředit. Tito vyvázání zůstali v krásných oblastech ušetření obtíží, ale také chudí na činy, které Otec vyvyšuje a odměňuje Sebou, Svou Mocí, slávou a krásou v průběhu konání i po jeho naplnění.

Kdo málo dává, málo dostává. Kdo je zdrženlivý v pomoci, k tomu jsem zdrženlivý i já, když ho vyzvedám k pravici Otce pro vyplacení zasloužené mzdy.

Jako jsou pracovníci vlažní a neochotní, jsou i příčinliví, oddaní a věrní, kteří mne následují ve všech nepohodách cesty. Trpím-li já, trpí i oni, podobně jako muž a žena v manželském svazku společnou obtíží dní. Ale ne všichni stejnou měrou přispívají. Jeden více, druhý méně; avšak i nepatrná služba ochotně prokázaná je vysoce cenná a nejdůležitější potřebná sloužícímu i všem ostatním.

Je tisíce míst, kam je třeba položit oběť malou i velkou, zřejmou i zcela skrytou, odehrávající se před mýma očima a s mou účastí:

Prožít nesnadný krok, vylít slzu z oka, nabídnout jednou pravici, podruhé levici k práci pro maličké, slabé, choré, umírající.

Položit srdce na podušku i velmi tvrdým hlavám, aby jejím dotekem změkly, zjemnily se, odložily nepoddajnost, protivenství Lásce.

Z celé duše vyzařovat světlo, abych já – Světlo tohoto světa – se stal všemu novým, krásným domovem.

To vše a tisíce jiných činů dobrých zobrazuje mne v Lásce.

*Všechno, co Božskou Lásku zobrazuje a vydává,
proměňuje život do lásky a je Láskou – je mnou.*